

Arrest

nr. 41 404 van 1 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 april 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 april 2009 om 10 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. AERTS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 31 juli 2009 aangetroffen op de luchthaven van Zaventem als passagier van een vlucht vanuit Athene. Op 5 augustus 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Er werd vastgesteld dat verzoeker op 8 augustus 2007 een asielaanvraag had ingediend in Tayros.

1.3. Op 19 oktober 2009 werd aan de Griekse autoriteiten een verzoek tot terugname gericht op grond van artikel 16.1, e) van Verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin-II-Verordening).

1.4. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen de in artikel 20.1 b) van de Dublin-II-Verordening vermelde termijn van 2 maanden hebben geantwoord op het verzoek tot terugname, worden zij geacht in te stemmen met de terugname op grond van artikel 20.1 c) van de Dublin-II-Verordening. Op 19 november 2009 werden de Griekse autoriteiten middels een "Tacit Agreement" op hun verantwoordelijkheden gewezen.

1.5. De raadvrouw van verzoeker vroeg in haar schrijven van 4 september 2009 en 31 oktober 2009 de toepassing van de soevereiniteitsclausule uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

1.6. Op 29 maart 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

" België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsbuer van Syrië verklaart te zijn, werd op 31.07.2009 aangetroffen op de luchthaven van Zaventem als aankomend passagier vanuit Athene. Hij was in bezit van een vervalst paspoort van Irak en een vervalste verblijfsvergunning van Griekenland (cfr. Proces-verbaal van luchtvaartpolitie Brunat n° BR.24.FW.111108/09 van 31.07.2009). De betrokkene ontving een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 05.08.2009 diende de betrokkene een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 08.08.2007 te Tayros (Griekenland) een asielaanvraag indiende. Tijdens zijn verhoor op 17.08.2009 bevestigde de betrokkene dit, maar hij stelde dat hij op 12.09.2007 door de Griekse instanties naar Turkije werd verwijderd. Hij zou begin 2008 Griekenland opnieuw illegaal zijn binnengereisd en verbleef er naar eigen zeggen tot 31.07.2009. Op 19.10.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16(1)e én die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens.

Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 19.11.2009 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. In schrijven van 04.09.2009 en 31.10.2009 verzoekt de betrokkene via zijn advocaten dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de betrokkene komt Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet na. De betrokkene stelt dat hij reeds door de Griekse instanties naar Turkije werd verwijderd en dat hij dit risico bij een overdracht aan de Griekse instanties opnieuw zal lopen. Er zijn verder geen garanties dat de asielaanvraag van de betrokkene daadwerkelijk zal worden geregistreerd en behandeld en stelt dan ook geen enkel vertrouwen in de Griekse asieldiensten te hebben. Er is geen mogelijkheid op beroep bij een onafhankelijke instantie. Een overdracht aan Griekenland betekent om die reden een schending van artikel 3 van het EVRM en van het nonrefoulementbeginsel.

Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar rapporten van het UNHCR (14.07.2009), van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa van 04.02.2009, van Human Rights Watch (december 2008 en oktober 2009), de "Greek Council for Refugees" (15.02.2009) en rechtspraak van het EHRM (arrest in de zaak T.I. tegen het Verenigd Koninkrijk, 07.02.2000).

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument dat ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gevolgd (cfr. arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van de betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten van RvV, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de Verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

In het schrijven van 31.10.2009 wordt gesteld dat de betrokkene op 07.08.2009 asiel wilde vragen, maar geen gehoor vond bij de bevoegde Griekse instanties. Vingerafdrukkenonderzoek toont echter ontegensprekelijk aan dat de betrokkene op 08.08.2007 asiel vroeg. De betrokkene bevestigde dit ook tijdens zijn verhoor. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de beweringen terzake in het schrijven van 31.10.2009. Bovendien relateert de asielaanvraag, die door de betrokkene op 08.08.2007 in Griekenland werd ingediend, in zeer grote mate de bewering dat het indienen van een asielaanvraag bij de bevoegde Griekse instanties onmogelijk zou zijn.

Betreffende de bewering dat er geen onafhankelijke beroepsinstantie meer zou zijn moet worden opgemerkt dat presidentieel decreet 81/2009 van juni 2009 inderdaad de raden van beroep voor de aanvragen, die in eerste aanleg worden afgewezen, afschaft, maar tevens voorziet dat de beroepen door de Raad van State worden onderzocht.

Betreffende de bewering dat de betrokkene door de Griekse instanties naar Turkije werd verwijderd moet worden opgemerkt dat hij hiervan geen enkel bewijs kan aanbrengen. De betrokkene is in bezit van een op 12.09.2007 door de Griekse instanties afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit staat zijn beweringen geenszins. Griekenland ondertekende de Conventie van Genève en is dus gehouden artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit op 26.02.2009 aan de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan verder niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren naar zijn land van herkomst of Turkije. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat niet en is derhalve speculatief.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure bij het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij dit deed omdat in België de mensenrechten worden gerespecteerd. Dit motief is willekeurig en geen grond voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene een gezondheidsprobleem te hebben. Hij brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die dit verklaarde probleem staven én aantonen dat de betrokkene vanwege dit gezondheidsprobleem niet aan de Griekse instanties kan worden overgedragen. Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoekers dienen dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op 29 maart 2010 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing van diezelfde datum en dat hij op 1 april 2010 onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid per faxbericht aan de Raad heeft verzonden. De transfer van verzoeker vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas naar Griekenland is voorzien voor 7 april 2010, zoals blijkt uit het faxbericht van de verwerende partij, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaam van de vereiste diligentie. Er kan worden aangenomen dat de gewone schorsingsprocedure de realisatie van het aangevoerde ernstig nadeel niet op doeltreffende wijze zal kunnen beletten.

2.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State is er slechts sprake van een ernstig middel wanneer het middel ontvankelijk en gegrond lijkt na een eerste onderzoek van de gegevens waarover in het stadium van de schorsingsprocedure kan worden beschikt.

2.5. In drie middelen die inhoudelijk gelijklopend zijn, waardoor ze gezamenlijk worden behandeld, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het non-refoulement-beginsel uit artikel

33 van het Verdrag van Genève betreffende de status van Vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens de schending van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen aan en een overschrijding of afwending van macht. Verzoeker formuleert haar grieven als volgt:

“3.1. Eerste middel (...)

3.1.1.

(...)

Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat de verwerende partij zich steunt op ‘aankondigingen’ van de Griekse Staat, nl. tot een volledige herziening van hun asielsysteem. Uit dergelijke aankondigingen kan duidelijk worden afgeleid dat het systeem tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen. De verwerende partij verstopt zich steeds achter zogenaamde aangekondigde vernieuwingen door de Griekse staat, maar legt geen enkel bewijs voor dat dit in de praktijk ook wordt doorgevoerd en effectief iets veranderd aan de situatie. Het meest recentste rapport dat gepubliceerd is, is van Amnesty International Griekenland, maart 2010 en dit na de zogenaamde aankondigingen tot herziening van het Griekse asielsysteem. Uit dit rapport blijkt duidelijk dat de situatie tot op heden dramatisch is voor de asielzoekers in Griekenland en besluit dan ook als volgt (...)

Bovendien schorst het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot op heden overdrachten naar Griekenland van asielzoekers en dit op basis van artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof. Dus zelfs na de aangekondigde veranderingen. Deze vele schorsingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden ook uitgesproken NADAT K.R.S. v. UK werd uitgesproken in december 2008. Dit arrest werd bijgevolg door het EHRM reeds impliciet overruled door de uitgesproken schorsingen. Het argument van de verwerende partij houdt dan ook geen steek. Bovendien is op 16 maart 2010 de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa tussengekomen als derde partij voor gelijkaardige zaken hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 3). Dergelijke tussenkomst zou helemaal niet gebeuren mocht de situatie in Griekenland in orde zijn, mocht er geen problemen zijn met de asielprocedure/-systeem. Bij gevolg zijn de gedane beloftes in januari 2010 niet voldoende om te oordelen dat de situatie in Griekenland ‘opgelost’ zou zijn/ ‘in orde’ zou zijn.

3.1.2.

Gelet op hetgeen hiervoor onder het punt 3.1.1. werd uiteengezet, zijn de hierna geciteerde rapporten nog steeds actueel en van belang om de situatie voor asielzoekers in Griekenland te beoordelen. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is. De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is. Men verwijst naar alle ‘beloftes’ die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens het op papier staat, maar de realiteit is echter anders. (...) De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere landen en dit gezien er geen enkele bescherming is door de Griekse autoriteiten. Meer zelfs, er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment. “Over the past 25 days the Alien Department of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications.” (dd. 13 oktober 2008). Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008. Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008 (...) Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees “The Dublin Dilemma — ‘Burden shifting’ and putting asylum seekers at risk”, dd. 15 februari 2009. In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat — asielzoekers niet in overweging worden genomen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Met betrekking tot de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant (...) Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, (...) Opnieuw wordt dit bevestigd door het UNCHR in het rapport van december 2009, (...)

Op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland heeft de schorsing uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening en dit in afwachting van de zaak ten gronde Op 6 november 2009 heeft de Rechtbank van Zwolle ook een beslissing van de Nederlandse Staat om een asielzoeker naar Griekenland terug te repatriëren afgewezen.

3.1.3.

In december 2009 bevestigd de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een repatriëring van kandidaat asielzoekers naar Griekenland een schending is van artikel 3 EVRM. (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V) en nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V). (...) Dit wordt ook bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel, derde Franstalige Kamer, in haar arrest van 12 oktober 2009 wordt het gerechtelijk kort geding gegrond verklaard ondanks het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen in diezelfde zaak. Het Hof steunt zich op de te strenge interpretatie van de voorwaarde van 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eveneens in dit dossier betrof het een Dublin II Verordening overname naar Griekenland (AR 2008/RK/247). Op 28 januari 2010 werd door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 26 quater met overname naar Griekenland geannuleerd (nr. 37722, AR 26856/1). Ook de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel heeft bevestigd dat het terugsturen van kandidaat — vluchtelingen naar Griekenland een schending is van artikel 3 E.V.R.M op 23 december 2010. Een gelijkaardig arrest werd uitgesproken op 28 januari 2010. Dit is bevestigd door de Franstalige Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel bij arrest van 4 februari 2010. Dergelijke uitspraken door de Kamer van Inbeschuldigingstelling werden tot op heden reeds verschillende keren herhaald. Op 5 februari 2010 werd door de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw een schorsing uitgesproken ten aanzien van een repatriëring naar Griekenland (nr. 38258, AR 49990/III). In deze beslissing wordt vooral verwezen naar het standpunt van UNHCR van december 2009 (zie hierboven) en de schending van artikel 3 E.V.R.M. Gelijkaardige arresten werden uitgesproken op 8 maart 2010 door de derde Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 39887, AR 51053) en 12 maart 2010 door de 5de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 40.099, AR 51.251). Deze laatste arresten dateren van NÂ de belofte van Griekenland om hun wetgeving (asielsysteem) grondig te veranderen.

3.1.4.

Er is geen enkele garantie dat op heden de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen bij haar aankomst in Griekenland. Er zijn voldoende rapporten die de theoretische uiteenzetting van de Griekse partij die door de verwerende partij wordt overgenomen, weerlegt. Beloftes zijn geen effectieve veranderingen. De verwerende partij faalt dan ook in haar opzet om op enige ernstige manier de problemen die Griekenland kent op asielniveau, te weerleggen. Het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland vormt dan ook een schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M. Gezien de overmatige schending van de Europese mensenrechten artikels en andere wetsartikel heeft de verwerende partij de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen. De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steunen en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening).

3.2. Tweede middel

(...)

De verzoekende partij is afkomstig uit Syrië. Hij is van Koerdische origine. Zijn geloof is het Yezidi. Bovendien is de verzoekende partij ook lid van de Democratische Koerdische Partij. De Syrische

overheid treedt uiterst racistisch, discriminerend op tegen Koerdische, Yezidi, Syriërs die zich actief inzetten voor de Koerdische zaak.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst.

Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (<http://www.hrw.org/en/node/86025>). Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje. Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen door Griekenland (<http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf>). Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedeporteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen. Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden. Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000): (...) De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien zij dit kan, of deze zal worden behandeld. Toen de verzoekende partij in Griekenland was, werd er geen enkele informatie omtrent asiel/asielprocedure gegeven, noch kon ze op de onafhankelijke bijstand rekenen van advocaten, sociale assistenten of enige andere diensten. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening. Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten ... De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben. Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggestuurd naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië. Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne".

3.2.3.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering. De verzoekende partij is afkomstig van Irak. Ze heeft moeten vluchten omwille van persoonlijke problemen, zoals hierboven reeds uitgezet. Een overdracht aan Griekenland, in casu op basis van een impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M. Bovendien lijkt de toekomst verontrustend: (...) De verwerende partij steunt zich dan ook volledig ten onrechte op de KRS-case van het EHRM (december 2008). De actualiteit van de uitspraak van het EHRM is reeds volledig achterhaald (nl. door de schorsingen van de repatriëring naar Griekenland die het EHRM zelf aan Europese Staten (vb. Belgische, Nederlandse, Franse, Engelse, Duitse etc. Staat) oplegt. Ook UNHCR heeft dit bevestigd in haar rapport van december 2009 "Observations on Greece as a country of asylum" Op pagina 4 en 5 van dit rapport wordt gesteld: (...) Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel, artikel 3 E.V.R.M., artikel 33 (1) van de Conventie van Genève

betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

3.3. Derde middel

3.3.1.

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (...)

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale Organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen menonwaardig.

Wat de Belgische Staat verdedigt en argumenteert in haar beslissing is wat de Griekse staat op papier zet, maar dit is volledig in strijd met de praktijk en daar zijn voldoende rapporten over die dit bevestigen.

3.3.2.

Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart:

(...)

Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:

(...)

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedertdien nog niet veranderd.

In mei 2009 werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel:

(...)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis Caritas Oostenrijk

(...):

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de motiveringsplicht van bestuurlijke beslissingen.

3.3.3.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

(...)

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

(...)

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen.

(...)"

2.6. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van de artikelen 8 en 15 van het EVRM, van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, van de artikelen 10.1, 15 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de schending van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en overschrijding of afwending van macht. De verzoekende partij blijft immers in gebreke uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden.

2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het

voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cfr. RVS, nr. 111462 van 14 oktober 2002). Het zal in casu dus in combinatie met artikel 3 van het EVRM worden beoordeeld.

2.8. In wezen komt verzoekers betoog neer op een verzoek om toepassing te maken van de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II-Verordening omdat de situatie voor asielzoekers in Griekenland volgens haar in strijd is met artikel 3 en 13 van het EVRM.

2.9. Met betrekking tot de toepassing van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in België kan worden herenigd met familieleden zoals deze bepaling voorschrijft. De verzoekende partij heeft trouwens tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 25 januari 2010 verklaard dat er geen familieleden op Europees grondgebied verblijven. Het middel mist dus elke grondslag voor zover daarin de schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening wordt aangevoerd.

2.10. Artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

*2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.
(...)”*

2.11. Artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

2.12. Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (*“de soevereiniteitsclausule”*) stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

2.13. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen

2.14. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan

behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat het artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

2.15. De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek, rechtstreeks of onrechtstreeks, zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg dat de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

2.16. Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken Staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*”). Vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*”). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

2.17. Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

2.18. Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

2.19. Wat de algemene situatie in een land betreft heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zichzelf geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani and Others v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

2.20. Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76, Series A no. 201, et *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

2.21. Wanneer de verzoekende partij, als asielzoeker, geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet haar land van herkomst is, kan zij enerzijds inroepen dat zij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat zij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar haar land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

2.22. In de eerste hypothese, is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten, die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, niet voldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij zulk een reëel risico loopt in de Staat naar waar zij wordt teruggestuurd.

2.23. Wat de tweede hypothese betreft, die kan omschreven worden als '*het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst*', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, een Staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer Staten internationale organisaties oprichten, of *mutatis mutandis*, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

2.24. De Raad merkt op dat, wat Griekenland betreft, Staat die in voorliggende zaak aangeduid werd als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, de verzoekende partij zich baseert op allerhande rapporten waaruit blijkt op basis dat de vraag of asielzoekers in Griekenland toegang hebben tot een billijke procedure in overeenstemming met de Europese regelgeving minstens zorgwekkend is.

2.25. Het enkele feit dat de asielprocedure die van toepassing is in een lidstaat van de Europese Unie bepaalde tekortkomingen kent volstaat echter niet om vast te stellen dat de terugleiding van de verzoekende partij naar voornoemde Staat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Immers, het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst, door de Belgische Staat of door het land waarnaar de Belgische Staat voornoemde terugleidde, vormt op zich geen schending van deze bepaling. Een dergelijke schending kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

2.26. De terugleiding van een asielaanvrager naar de Staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische Staat in uitvoering van artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander

land en dat hij anderzijds aantoonde dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.27. In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 augustus 2009 had aangegeven dat hij op 7 augustus 2007 asiel had aangevraagd in Griekenland. Nadat zijn asielaanvraag daar was afgewezen pendelde verzoeker tussen Turkije en Athene, waarna hij van begin 2008 tot aan zijn vertrek naar België in Athene zou hebben verbleven bij vrienden. Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”*, antwoordde verzoeker tijdens dit gehoor het volgende: *“Omdat België de mensenrechten respecteert.”* Hieruit blijkt niet dat verzoeker enig voorbehoud maakte bij een eventuele transfer naar Griekenland.

2.28. Blijkens het administratief dossier werd in een *“aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis”* die op 4 september 2009 werd verzonden en in een faxbericht van 31 oktober 2009 gevraagd om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit de Dublin-II-Verordening op grond van de algemene rapporten over de situatie in Griekenland. In zijn verzoekschrift vult verzoeker deze gegevens verder aan met allerlei rapporten, onder andere van Amnesty International, Human Rights Watch, de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa en van het UNHCR en haalt hij allerlei rechtspraak aan om zijn risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM te staven en de toepassing te verantwoorden van de soevereiniteitsclausule. Verzoeker gaat echter voorbij aan het feit dat hij blijkbaar, na het afwijzen van zijn asielverzoek nog ruim anderhalf jaar in Athene heeft verbleven tot aan zijn vertrek naar België, zonder dat uit de gegevens die door verzoeker worden aangehaald blijkt dat hij in die periode enige behandeling heeft ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hij werd in elk geval niet naar Syrië gerepatriëerd. Deze feitengegevens staan dus haaks op de beweringen die in het verzoekschrift worden geuit op grond van de aangehaalde rapporten.

2.29. Verzoeker blijft in elk geval in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat hij in Griekenland geen asielaanvraag meer zal kunnen indienen of geen opvang zal genieten en dat hij, in geval hij toch slachtoffer wordt van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, aldaar geen beroep zal kunnen doen op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zal worden teruggestuurd naar Syrië. Zijn algemeen betoog, dat geenszins op zijn concrete situatie wordt betrokken, volstaat, in het licht van de hierboven weergegeven rechtspraak van het EHRM niet om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te besluiten. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde rechtspraak, toont hij niet aan dat de situatie die aan de basis lag van deze arresten commensurabel is met zijn geval. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM, noch van de overige in de middelen aangehaalde bepalingen.

Prima facie zijn de middelen, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
mevr. H. VAN HULLEBUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

F. TAMBORIJN